देव्युवाच ॥

सत्यमुक्तं त्वया नाथ मिथ्या किञ्चित्त्वयोदितं ।
त्रैलोक्याधिपतिः शुम्भो निशुम्भश्चापि तादृशः ॥ ६७ ॥
किं त्वत्र यत्प्रतिज्ञातं मिथ्या तत्क्रियते कथं ।
श्रूयतामल्पबुद्धित्वात् प्रतिज्ञा या कृता पुरा ॥ ६८ ॥
यो मां जयति संग्रामे यो मे दर्पं व्यपोहति ।
यो मे प्रतिबलो लोके स मे भर्त्ता भविष्यति ॥ ६९ ॥
तदागच्छतु शुम्भोऽत्र निशुम्भो वा महासुरः ।
मां जित्वा किञ्चिरेणात्र पाणिं गृह्णातु मे लघु ॥ ७० ॥

दूत उवाच ॥

अवलिप्तासि मैवं त्वं देवि ब्रूहि ममाग्रतः ।
त्रैलोक्ये कः पुमांस्तिष्ठेदग्रे शुम्भनिशुम्भयोः ॥ ७१ ॥
अन्येषामपि दैत्यानां सर्व्वे देवा न वै युधि ।
तिष्ठन्ति संमुखे देवि किं पुनः स्त्री त्वमेकिका ॥ ७२ ॥
इन्द्राद्याः सकला देवास्तस्थुर्येषां न संयुगे ।
शुम्भादीनां कथन्तेषां स्त्री प्रयास्यसि संमुखं ॥ ७३ ॥
सा त्वं गच्छ मयैवोक्ता पार्श्वं शुम्भनिशुम्भयोः ।
केशाकर्षणनिर्धूतगौरवा मा गमिष्यसि ॥ ७४ ॥

देव्युवाच ॥

एवमेतद्बली शुम्भो निशुम्भश्चातिवीर्य्यवान् ।
किं करोमि प्रतिज्ञा मे यदनालोचिता पुरा ॥ ७५ ॥

Digitized by Google